

ת"פ 50274/12/17 - מדינת ישראל נגד אנדרגצ'ה אסרס

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 50274-12-17 מדינת ישראל נ' אסרס(עציר)

לפני כבוד השופט אמיר טובי

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם אנדרגצ'ה אסרס (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד גב' מירה מטאנס

ב"כ הנאשם: עו"ד ליאור בר זוהר ועו"ד סולומון היילה

הנאשם באמצעות הליווי

גזר דין

1. הנאשם הורשע, על סמך הודאתו, בעבירות שלהלן, אשר יוחסו לו בכתב אישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון - חבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); החזקת סכין שלא כדין, עבירה לפי סעיף 186 לחוק העונשין והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לגבי העונש ונקבע כי כל צד יטען טענותיו לעניין זה באופן חופשי.

עובדות כתב האישום

2. כתב האישום המתוקן כולל שני אישומים. בחלק הכללי שבו נאמר כי הנאשם ואמו של יונס אבוהאי (להלן: "המתלונן") היו בני זוג משך שנים רבות ונפרדו כשנתיים עובר למועדים הרלבנטיים לכתב האישום. המתלונן התגרר יחד עם אמו ובנם המשותף של בני הזוג (אחיו למחצה) (להלן: "נ") ברחוב חטיבת כרמלי בחיפה.

3. באישום הראשון נאמר כי ביום 18.12.17, בשעה 01.30 לאחר חצות, צעד המתלונן סמוך לביתו כשהוא משוחח בטלפון. אותה שעה, נהג הנאשם ברכבו והגיע סמוך למקום בו צעד המתלונן. משהבחין בו, קרא לעברו. המתלונן המשיך בדרכו לכיוון ביתו ולא הגיב לקריאתו של הנאשם. הנאשם המשיך בנסיעה בעקבות

המתלונן, עצר את הרכב בסמוך אליו והחל לשאול אותו שאלות לגבי נ'. המתלונן סיים את שיחת הטלפון והשיב לנאשם. לאחר חילופי דברים, חדל המתלונן מלהשיב לשאלות הנאשם והמשיך ללכת ברחוב לכיוון ביתו. לאחר שהמתלונן התרחק מהרכב, האיץ הנאשם את מהירות נסיעתו, סטה בחדות ימינה לכיוון המתלונן כשהוא עולה על המדרכה ושעט עם הרכב לעבר המתלונן. המתלונן, שהבחין ברכב מתקרב לעברו, קפץ במהירות על מכסה המנוע של הרכב, התגלגל עליו וירד מצד דלת הנהג. בעקבות האירועים המתוארים, פגע הנאשם עם רכבו בשני רכבים שחנו על המדרכה תוך שהסב להם נזק.

4. בהמשך, נעמד המתלונן בסמוך לדלת הנהג ברכב, אחז בחולצתו של הנאשם מבעד לחלון וניסה למשוך אותו על מנת להוציאו מהרכב. משלא עלה הדבר בידו, הוא החליט להימלט לכיוון ביתו. בהמשך, נהג הנאשם את הרכב לאחור מספר מטרים ומיד החל בנסיעה קדימה וסטה בתוך כך לצד השמאלי של הרחוב ופגע בגדר המצויה במקום. כתוצאה מכך נגרמו לגדר נזקים. לאחר שהנאשם פגע עם הרכב בגדר, הוא נסע לאחור מספר מטרים על מנת ליישר את רכבו ואז המשיך בנהיגה לכיוון מסלול הליכתו של המתלונן. הנאשם האיץ שוב את מהירות נסיעתו, סטה בחדות עם הרכב ימינה לכיוון המדרכה עליה הלך המתלונן, פגע בו עם הפינה הימנית קדמית של הרכב ונבלם לאחר שפגע בעמוד חשמל המוצב במקום. כל זאת עשה הנאשם בכוונה לגרום למתלונן חבלה חמורה או להטיל בו נכות או מום.

5. נ', אשר הבחין מבעד לחלון הבית במתרחש, ירד לרחוב, הוציא את הנאשם מהרכב וניסה להשתלט עליו אלא שהנאשם הצליח להתחמק הימנו. בהמשך למתואר, הגיעו למקום שוטרים. בשלב זה עמד הנאשם סמוך לבית המתלונן, אחז בידו סכין ובהתאם לדרישת אחד השוטרים השליכה על הקרקע.

6. נאמר כי בעקבות האירועים נשוא אישום זה נגרמו למתלונן נפחות והמטומה בירך.

7. בעובדות האישום השני נאמר כי בהמשך לאירועים המתוארים באישום הראשון, נעצר הנאשם והובא לבית החולים רמב"ם, שם אושפז לצורך בדיקות. ביום 19.12.17 הגיעו שני שוטרים לבית החולים על מנת ללוות את הנאשם לבית המשפט לדיון בבקשה להארכת מעצרו. הנאשם סירב להתלוות לשוטרים ואחז בחוזקה בידית דלת הכניסה למחלקה בה היה מאושפז ובהמשך אף החל להתפרע. נוכח התנגדותו זו, ניסו השוטרים להשתלט עליו והוא מצידו נופף בידיו בכוונה להפריע להם כשהם ממלאים את תפקידם. כתוצאה ממעשיו, נגרמו לאחד השוטרים שריטות בצוואר וביד שמאל ולשוטרת נגרם כאב בראשה. בשלב מסוים עבר במקום עובד בית החולים ומשהבחין בניסיון השוטרים להשתלט על הנאשם הוא סייע להם.

עד כאן עובדות כתב האישום.

8. לבקשת המאשימה, הוריתי לשירות המבחן לערוך תסקיר נפגע עבירה בטרם שמיעת הטיעונים לעונש.

תסקיר נפגע עבירה

9. בתסקיר שירות המבחן מיום 30.4.18 נאמר כי המתלון הינו רווק בן 24, יליד אתיופיה אשר עלה לישראל בהיותו בן שנתיים יחד עם אמו. אביו נותר באתיופיה והקשר עמו נותק מאז העלייה. המתלון סיים 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות חלקית ושירת שירות צבאי מלא.

10. איני מוצא מקום להרחיב ולהתייחס בפירוט לאמור בתסקיר מחמת צנעת פרטיותו של המתלון. יחד עם זאת אציין כי, מאז האירוע סובל המתלון מהשלכות פיזיות, תפקודיות ונפשיות נרחבות עקב הפגיעה. הוא חווה את האירוע כטראומטי וכמטלטל ומשקיע מאמצים רגשיים בניסיונותיו להתאושש הימנו, לאזור את כוחותיו ולהיעזר בגורמי הרפואה והטיפול על מנת לאחות בהדרגה את פצעיו הפיזיים ובעיקר הנפשיים. המתלון שיתף, אם כי בצמצום, שתמונות מסוימות מרגעי הפגיעה ממשיכות להדהד ולערער אותו ובהם הרגע שבו קפץ על מכסה המנוע של רכבו של הנאשם.

11. שירות המבחן התרשם שמדובר בחוויות שהמתלון מתקשה להכיל ולשתף אותן וכי אירוע הפגיעה טרם עבר עיבוד רגשי והמתלון עדיין חווה אותו חי ועוצמתי. תגובותיו של המתלון בכל הנוגע לאותו אירוע מצביעות על קיומה של חרדה מפני העלאת תכנים כואבים אשר עלולים לסדוק את החזות האסופה והשמורה שניסה להציג.

12. כפי שציינתי, לא ארחיב בתיאור האמור בתסקיר בעיקר מתוך רצון לשמור על פרטיותו של המתלון. נתתי דעתי לאמור בכל הנוגע למצבו הנפשי והפיזי בעקבות הפגיעה שנגרמה לו על ידי הנאשם וכן להשפעת האירוע על התנהלותו במישור החברתי.

בסיכומי של התסקיר נאמר כי נוכח מצבו של המתלון והנזקים הנרחבים שנגרמו לו ממעשי הנאשם ועל מנת לסייע לו לקבל הכרה בפגיעה ובנזקים הללו, הומלץ שבין יתר רכיבי הענישה יוטל על הנאשם פיצוי כספי משמעותי למתלון.

ראיות לעונש

13. בטרם נשמעו טיעוני הצדדים לעונש הציגה המאשימה ראיותיה ובהן רישומו הפלילי של הנאשם (מע/1) ממנו עולה כי לחובתו הרשעה משנת 2016 בעבירה של תקיפת בת זוג ואיומים. בנוסף, הוגש כתב האישום וגזר הדין בתיק שבו הורשע הנאשם, כאמור (מע/2). עוד הציגה המאשימה את סיכום האשפוז של המתלון (מע/3) ואת הדיסק המתעד באופן חלקי את מעשה התקיפה, כפי שנקלט במצלמת אבטחה המוצבת בסמוך לזירת האירוע (מע/4).

14. לא הוצגו ראיות לעונש מטעם ההגנה.

טיעוני הצדדים לעונש

15. בפתח טיעוניה לעונש הפנתה המאשימה לנגע האלימות שפשה בחברה ולחובה המוטלת על בית המשפט להילחם בו באמצעות ענישה מחמירה, אשר תעביר מסר תקיף חד וברור, לפיו החברה, ובראשה בית המשפט, סולדים מתופעות אלימות וכי מי שחוטא בהן יישלם על כך באכיפה בלתי סלחנית ובשלילת חירותו לתקופה ממושכת.

16. מאחר ושני האירועים בוצעו במועדים שונים וכלפי נפגעי עבירה שונים, סבורה המאשימה כי יש לראות בכל אישום אירוע נפרד המחייב מתחם עונש הולם, עצמאי ונפרד.

בהתייחס לאישום הראשון נאמר כי הנזק שנגרם למתלון מביצוע עבירת האלימות כלפיו הינו חמור. המתלון סבל מהמטומה נרחבת בירך ימין ונפיחות לאורכה של הירך, ובעקבות כך אושפז בבית"ח למשך 3 ימים וטופל במשככי כאבים ואנטיביוטיקה. עוד הוסיפה המאשימה כי הנזק שצפוי היה להיגרם מביצוע העבירה הוא חמור ביותר, שכן רק בדרך נס לא נגרמה פגיעה קשה יותר למתלון. העובדה שהנאשם היה בן זוגה של אם המתלון ושימש לו כאב חורג משך שנים רבות מעצימה את חומרת מעשיו. נאמר כי הנאשם בחר לנהוג באלימות תוך שסיכן את חייו של המתלון וכי התנהלות זו מצביעה על הזלזול שהוא רוחש לערך חיי האדם. נוכח חומרת המעשים, עתרה המאשימה כי מתחם העונש ההולם ינוע בין 4 ל-6 שנות מאסר בפועל.

17. בנוגע לאישום השני, ציינה המאשימה את התנהלותו הפרועה של הנאשם, את הפרעתו לשוטרים למלא את תפקידם וכן את הפגיעות שנגרמו לשוטרים עקב מעשיו. לגבי אישום זה, עתרה המאשימה להעמיד את מתחם העונש בין מאסר מותנה למספר חודשי מאסר בפועל שניתן לרצותם בעבודות שירות.

18. בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם, מנתה המאשימה את הרשעתו הקודמת בעבירת אלימות כלפי בת זוגתו בה הורשע פחות משנתיים עובר לאירוע נשוא תיק זה. לדברי המאשימה, הרשעה זו מלמדת כי הנאשם לא שינה את דפוסי התנהגותו וכי מדובר באדם מועד לפורענות, בפרט כלפי הקרובים לו. נאמר כי למעט הודאתו, אין לנאשם למעשה נסיבות מקלות המצדיקות הקלה בגזירת העונש.

בשים לב לאמור, ביקשה המאשימה כי עונש המאסר בפועל שיוטל על הנאשם יהיה באמצע מתחמי הענישה שצוינו לעיל, תוך צבירת העונש בגין כל אחד מן האישומים והפעלת העונש המותנה שהוטל עליו בתיק הקודם, במצטבר. בנוסף, עתרה המאשימה לחלט את הרכב שבאמצעותו ביצע הנאשם את העבירות כלפי המתלון, וזאת לפי סעיף 39(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש] התשכ"ט-1969, וכן להשית עליו מאסר מותנה משמעותי, קנס ופיצוי למתלון ופסילת רישונו.

19. בטיעוניה לעונש טען הסנגור כי עברו של הנאשם אינו מכביד וכי הסתבכותו מתמקדת ביחסיו הבעייתיים עם

בת זוגתו לשעבר. נאמר כי מדובר בבירור במי שאינו עבריין או רצידיביסט אלא באדם נורמטיבי אשר ניהל אורח חיים תקין, למעט האירועים הנקודתיים הנעוצים ביחסיו המשפחתיים הסבוכים, כאמור.

20. ב"כ הנאשם הפנה לסרטון המתעד את האירוע (מע/4) וציין כי ניכר שמדובר באירוע קצר ובמעשים שנעשו באופן ספונטני מבלי שקדם להם תכנון מוקדם. לא מדובר בעבריין שארב לקרבן באישון לילה על מנת לסגור איתו חשבון אלא באירוע שהתפתח באופן ספונטני על רקע דין ודברים שהוחלפו בין הנאשם למתלונן. נאמר כי אין בכך כדי להקהות מחומרת מעשיו של הנאשם אולם הרקע לדברים יכול להקנות נופך שונה לאירוע.

21. בהתייחס לתסקיר שירות המבחן, טען הסנגור כי הנזקים שנגרמו למתלונן, כפי שהם מפורטים בו, אינם עולים בקנה אחד עם האמור בכתב האישום. התסקיר מפרט נזקים שזכרם וטיבם לא באו לידי ביטוי בכתב האישום ולכן בית המשפט התבקש להתעלם מן העובדות החורגות מגדר כתב האישום בו הודה הנאשם.

22. בנוגע לעבירה של החזקת סכין, טען ב"כ הנאשם כי מדובר בנושא שהוא בטל בשישים, שכן לא היתה לנאשם כל כוונה לעשות שימוש בסכין, והוא השליך אותה מיד כשהתבקש לעשות כן על ידי השוטרים.

לגבי האישום השני נאמר כי מצבו הנפשי של הנאשם בעת אשפוזו היה כבי רע וכי הוא התנגד והפריע לשוטרים גם משום שלא חש בטוב וסבר כי מן הראוי להמשיך ולטפל בו.

23. לעניין החילוט, טען ב"כ הנאשם כי מדובר ברכב אותו רכש הנאשם עבור בנו לקראת גיוסו, וכי גם המתלונן עשה בו שימוש בהסכמת הנאשם. היחסים אמנם היו מורכבים אך היו בהם גם צדדים חיוביים.

ב"כ הנאשם הציג אסופת פסיקה שעניינה מקרים חמורים יותר בהם נגרמו שברים כאשר העונש שהוטל באותם מקרים עמד על 3 שנות מאסר בפועל לכל היותר.

לגבי הקנס והפיצוי שנתבקש, נאמר כי הנאשם חסר אמצעים וחסר תמיכה ולכן חיובו בפיצוי או קנס יכבידו עליו עד מאוד.

דברו האחרון של הנאשם

24. בדברו האחרון הביע הנאשם צער על המקרה, תוך שציין כי עלה לארץ בגיל 19 לבדו וללא כל משפחה או תמיכה, וכי התעקש ללמוד לימודים אקדמיים, להתגייס לצבא ולבנות לעצמו חיים נורמטיביים. לדבריו, כאשר בנו היה בן 13 לא עלה בידו לציין את אירוע בר המצווה כראוי, נוכח מצוקתו הכלכלית ולכן הבטיח לבנו כי עם הגיעו לגיל 18 ירכוש בעבורו רכב. ואכן, לקראת גיוסו של בנו הוא רכש עבורו את הרכב

שמשמש אותו ואת אחיו הגדול (המתלונן). הנאשם ביקש את התחשבות בית המשפט ורחמיו על מנת שיוכל להיות קרוב לבנו העומד בפני גיוס ולחזור למסלול חיים רגיל.

קביעת מתחם העונש ההולם

25. בבואו לקבוע את מתחם העונש ההולם, בהתאם לעיקרון ההלימה, על בית המשפט להתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

26. בענייננו, מדובר בשני אישומים המקימים כל אחד אירוע עברייני נפרד העומד בפני עצמו, שכן כל אחד מן האירועים התרחש במועד אחר, בזירה אחרת וכוון כנגד קרבן אחר. בע"פ 1261/15 **מדינת ישראל נ' דלאל** (3.9.2015) נקבע כי:

"כדי לעמוד על עוצמת הקשר שבין העבירות שומה על בית המשפט לעמוד על נסיבותיו העובדתיות של העניין שלפניו, ולבחון אם יש בהן כדי להצביע על קשר הדוק בין העבירות. נסיבות עובדתיות אלה מהוות 'מבחני עזר' לקביעת עוצמת הקשר. במסגרת זו, ניתן לבחון, למשל, האם ביצוען של העבירות מאופיין בתכנון; האם ניתן להצביע על שיטתיות בביצוע העבירות; האם העבירות התרחשו בסמיכות של זמן ומקום; האם ביצועה של עבירה אחת נועד לאפשר את ביצועה של העבירה האחרת או את ההימלטות לאחר ביצועה, וכיוצ"ב נסיבות עובדתיות. קיומה של נסיבה אחת או יותר מנסיבות אלו (ואין זו רשימה סגורה) עשוי להעיד על קשר הדוק בין העבירות השונות, המלמד כי באירוע אחד עסקינן".

בענייננו, שני האירועים התרחשו, כאמור, במועדים שונים ובזירות שונות וכוונתו כנגד אנשים שונים. על כן יש לראות בהם אירועים עבריינים נפרדים ולקבוע לגבי כל אחד מהם מתחם ענישה נפרד, בהתאם להוראות סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין.

27. העבירה של חבלה בכוונה מחמירה, המצוינת באישום הראשון, היא החמורה מבין העבירות בהן הורשע הנאשם בתיק דנא. לא בכדי ראה המחוקק לקבוע בצידה של עבירה זו עונש מחמיר של 20 שנות מאסר. הערך המוגן שנפגע מביצוע אותה עבירה הוא הערך של השמירה על שלמות גופו וקדושת חייו של האדם.

הנסיבות בהן בוצעה העבירה הנ"ל מצביעות על חומרה יתרה. די לצפות בסרטון המתעד באופן חלקי את האירוע (מע/4) על מנת להיווכח בהתנהגות הפרועה, אחוזת הטירוף והבריונית של הנאשם. ניתן לראות כי הנאשם עצר את רכבו בסמוך למתלונן, בין השניים התנהלו דין ודברים ובשלב כלשהו המשיך המתלונן ללכת ברחוב. לאחר שהתרחק מעט מרכבו של הנאשם, האיץ הלה את מהירות נסיעתו, סטה בחדות ימינה לכיוון המתלונן כשהוא עולה על המדרכה ושעט עם הרכב לעברו. המתלונן, אשר גילה תושייה, קפץ במהירות על מכסה המנוע של הרכב בו נהג הנאשם, התגלגל עליו וירד לצד דלת הנהג. למותר לציין כי במסגרת התנהלות פרועה זו, פגע הנאשם בשני רכבים שחנו על המדרכה בסמוך לזירת האירוע. הנאשם,

לא הסתפק בכך אלא נהג את רכבו לאחר מספר מטרים ומיד החל בנסיעה קדימה תוך שהוא סוטה לצד השמאלי של הרחוב ופוגע בגדר המצויה במקום. או אז, החל בנסיעה לאחר בשנית והמשיך בנהיגה לכיוון מסלול הליכתו של המתלונן. משהתקרב אליו, האיץ שוב את מהירות נסיעתו, סטה בחדות עם הרכב לכיוון המדרכה עליה הלך המתלונן ולבסוף פגע בו ונבלם רק לאחר שפגע בעמוד חשמל ברחוב.

עיננו הרואות, מדובר בהתנהלות חסרת מעצורים, משל אחז בנאשם טירוף והוא החליט, כאחוז אמוק, לפגוע במתלונן בכל מחיר, מבלי לבחון לרגע את השלכות מעשיו ותוצאותיהם. רק בדרך נס לא הסתיים האירוע בפגיעה קשה יותר במתלונן או חלילה בקיפוח נפש. ניתן על נקלה לדמין תרחיש אחר לגמרי עם סיום טראגי לאירוע, שרק למזלם של הנאשם ושל המתלונן, לא התממש בפועל.

28. חומרה יתרה ראיתי לייחס לעובדה כי לא מדובר בצדדים זרים או בקרבן מזדמן שנקרה בדרכו של הנאשם. המתלונן, יליד 1994, הינו בנה של מי שהייתה בת זוגו של הנאשם שנים רבות. מתסקיר נפגע העבירה עולה כי בהיות המתלונן כבן 5 עבר הנאשם להתגורר עמו ועם אמו, ועזב את הבית רק בעת שהמתלונן טייל בחו"ל לאחר שחרורו מהצבא. מדובר במי שהיה אביו החורג של המתלונן וליווה אותו לאורך שנות ילדותו ונעוריו. יחסי הקרבה בין השניים, כמו גם פערי הכוחות ביניהם, מוסיפים נדבך של חומרה למעשיו של הנאשם. תחת לשמש למתלונן דמות מכילה ותומכת, בחר הנאשם לפגוע במתלונן בהתנהלות פרועה ובריונית חמורה המעוררת שאט נפש. יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בע"פ 6758/07 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (11.10.2007):

"הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג... גורמים אלה ואחרים בשילובם משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה".

לא נעלמה מעיני העובדה כי הנאשם אינו אביו הביולוגי של המתלונן וכי היחסים הזוגיים עם אמו של המתלונן הסתיימו עובר לאירועים נשוא תיק זה. יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מן העובדה שהנאשם ליווה את המתלונן, שלא לומר תרם לחינוכו וגידולו, משך שנים רבות והיה עבורו בן משפחה לכל דבר ועניין מאז היה ילד.

29. הרקע להתנהגות הפרועה של הנאשם והסיבות שהובילו אותו למעשה התקיפה, אינם מצוינים בכתב האישום ואינם עולים אף מן התסקיר. בכל מקרה, יהא הרקע לכך אשר יהא, אין כל הצדקה להתנהלות תוקפנית ומשולחת רסן מעין זו. כפי שצינה ב"כ המאשימה, רבות נאמר על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך באיחוד כוחות מצד כלל הרשויות למלחמה בתופעה זו. "תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעברייני האינדיווידואלי והן לעבריינים פוטנציאליים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה" (ע"פ 4173/07 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (16.8.2007). בע"פ 8870/12 **סנד נ'**

מדינת ישראל (15.1.2014) נאמר:

"בית משפט זה עמד לא אחת על הצורך בהרתעתם של עבריינים הפונים "לפתור סכסוכים" בכוח הזרוע. בפסקי דין רבים נקבע כי יש להילחם בנגע האלימות שפשט בארצנו ולהטיל עונשים מרתיעים ומשמעותיים על מי שבחרו לנקוט בדרך האלימות, למען יועבר מסר מתאים לעבריינים ולחברה כולה [ראו למשל: ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' נאסר חסן, [פורסם בנבו] פסקה 21 לפסק הדין (10.11.2009); ע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 לפסק הדין (16.8.2007)]."

30. לבד מהעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, הורשע הנאשם באישום הראשון בעבירה של החזקת סכין שלא כדין. אף עבירה זו מחייבת התייחסות מחמירה שכן הערך המוגן הנפגע כתוצאה מביצועה עניינו אף הוא בערך של שלמות הגוף ומניעת הפגיעה בנפש. יפים לעניין זה דברי בית המשפט ברע"פ 7484/08 פלוני נ' **מדינת ישראל** (פ"ד סג' (3), 305) שם נקבע כי:

"יש להסכים גם עם טענת המשיבה לפיה פגיעה בערך המוגן הטמון בעבירה בדבר החזקת סכין, עשויה להתרחש לא רק כאשר נעשה בסכין שימוש פסול, אלא גם מעצם החזקתה בכל מקום שאינו ביתו או חצריו של אדם. האיסור הפלילי על החזקת סכין (והוא הדין לגבי אגרופן הנזכר אף הוא בסעיף 186(א)) ברשות הרבים, נועד להתמודד כאמור עם תופעת ריבוי הסכינים ולהקטין את הסיכוי לשליפתה של הסכין מכיסיו של בעליה לצורך שימוש פסול ופוגעני בה. גם אם החזקת הסכין כשלעצמה אין בה כדי ליצור פוטנציאל לתגרה אלימה, משעה שפוטנציאל שכזה התעורר, נוכחותה של הסכין בזירת האירוע עשויה לתרום להתלקחות הרוחות ולהשתלבות מצד האוחז בסכין. אכן, החזקת הסכין במקום בו קיים פוטנציאל לאלימות מעצימה את ההסתברות להתפרצות האלימות."

31. בשים לב לנסיבות ביצוע העבירות נשוא האישום הראשון, הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוען, מידת הפגיעה בהם ומדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים אני סבור כי יש להעמיד את מתחם העונש ההולם, במקרה דידן, בטווח שבין 2-5 שנות מאסר בפועל.

32. באשר לעבירה נשוא האישום השני - הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, דומה כי מהעובדות המפורטות בכתב האישום ניתן לקבוע כי נסיבות ביצועה של עבירה זו אינן מצויות ברף הגבוה של חומרה. הנאשם התנגד לדרישת השוטרים להתלוות אליהם לדיון בבית המשפט ומשניסו להשתלט עליו, נופף בידיו ובתוך כך גרם לאחד השוטרים לשריטות בצוואר וביד ולשוטרת אחרת כאב בראשה.

בהתחשב במכלול הנסיבות ובמדיניות הענישה הנהוגה בכגון דא, סבורני כי מתחם העונש ההולם לעבירה זו נע בין מאסר מותנה למשך מספר חודשים לבין מאסר בפועל לתקופה קצרה שאפשר ותרוצה בעבודות שירות.

קביעת העונש בתוך המתחם

33. בבואי לקבוע את העונש בתוך המתחם הבאתי בחשבון את הודייתו של הנאשם בשלב מוקדם של הדיון, דבר שחסך בזמן שיפוטי יקר וחסך את הצורך בהעדת המתלון על כל הקושי הכרוך בכך. בנוסף, מגלמת הודייה זו נטילת אחריות מצד הנאשם על מעשיו.

34. מנגד עומדת לחובת הנאשם הרשעתו בעבירת אלימות כלפי בת זוגתו, שגזר הדין בגינה ניתן רק כשנה לפני הסתבכותו בעבירות נשוא ענייננו. לא זו בלבד שאין זו הרשעתו הראשונה של הנאשם בעבירות אלימות אלא שפרק הזמן הקצר שחלף בין שתי העבירות מוסיף לעבירה המאוחרת נדבך של חומרה.

למותר לציין כי בהליך הקודם, כמו בתיק דנא, הביע הנאשם צער על מעשיו וביקש את רחמי בית המשפט תוך שטען כי התקופה בה שהה בבית המעצר לימדה אותו לקח (סעיף 10 לגזר הדין בתיק הקודם). אלא שמסתבר כי הנאשם כלל לא למד את הלקח ולא הפנים את החומרה שבמעשיו.

35. לא מצאתי לנכון להורות על חילוט רכבו של הנאשם בהתאם לסעיף 39(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש)[נוסח חדש], התשכ"ט - 1969, ולו מחמת הטענה כי בנו, אחיו למחיצה של המתלון, וכן המתלון עצמו עושים שימוש ברכב זה.

יחד עם זאת, אני רואה להשית על הנאשם פיצוי כספי לטובת המתלון שיהא בו משום פיצוי ולו חלקי בגין הפגיעה שנגרמה לו.

36. סיכומי של דבר אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 36 חודשי מאסר בפועל.

בנוסף, אני מורה על הפעלת המאסר המותנה בן ששה חודשים שהוטל על הנאשם על ידי בית משפט השלום בחיפה בת"פ 19142-05-16, באופן מצטבר. סה"כ ירצה הנאשם 42 חודשי מאסר בפועל בניכוי תקופת מעצרו מיום 18.12.2017.

ב. מאסר על תנאי למשך 12 חודשים והתנאי שלא יעבור משך שלוש שנים כל עבירת אלימות מסוג פשע ויורשע בגינה.

ג. 4 חודשי מאסר בפועל למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה של החזקת סכין שלא כדין ויורשע בגינה.

ד. הנאשם ישלם פיצוי למתלון בסך ₪ 10,000 וזאת עד ליום 15.8.2018.

ה. אני פוסל את הנאשם מלהוציא או להחזיק רישיון נהיגה למשך 5 שנים מיום שחרורו ממאסרו בתיק זה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ד סיוון תשע"ח, 28 מאי 2018, בנוכחות הצדדים.